

Јухана Тидел

ИЗВИНИТЕ ШТО БИХ ДА МЕ НЕКО ВОЛИ

Креативни центар

Едиција
ТРАНЗИТ
књига 11

Јухана Тидел
Извините што бих да ме неко воли

Наслов оригинала
Johanna Thydell, **Ursäkta att man vill bli lite älskad**

Издавач у Шведској AlfaBeta Bokförlag

Copyright © Johanna Thydell
За издање на српском језику © Креативни центар, 2011

Уредник
Наталија Панић

Лектор
Ивана Игњатовић

Графичко обликовање и фототрафија
Оливера Батајић Сретеновић

Припрема за штампу
Татјана Ваљаревић

Издаје
Креативни центар
Градиштанска 8, Београд
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача
Љиљана Маринковић

Штампа
артпринт

Тираж
2.000

ISBN 978-86-7781-855-5

Књига је објављена уз помоћ Swedish Arts Council

Едиција ТРАНЗИТ

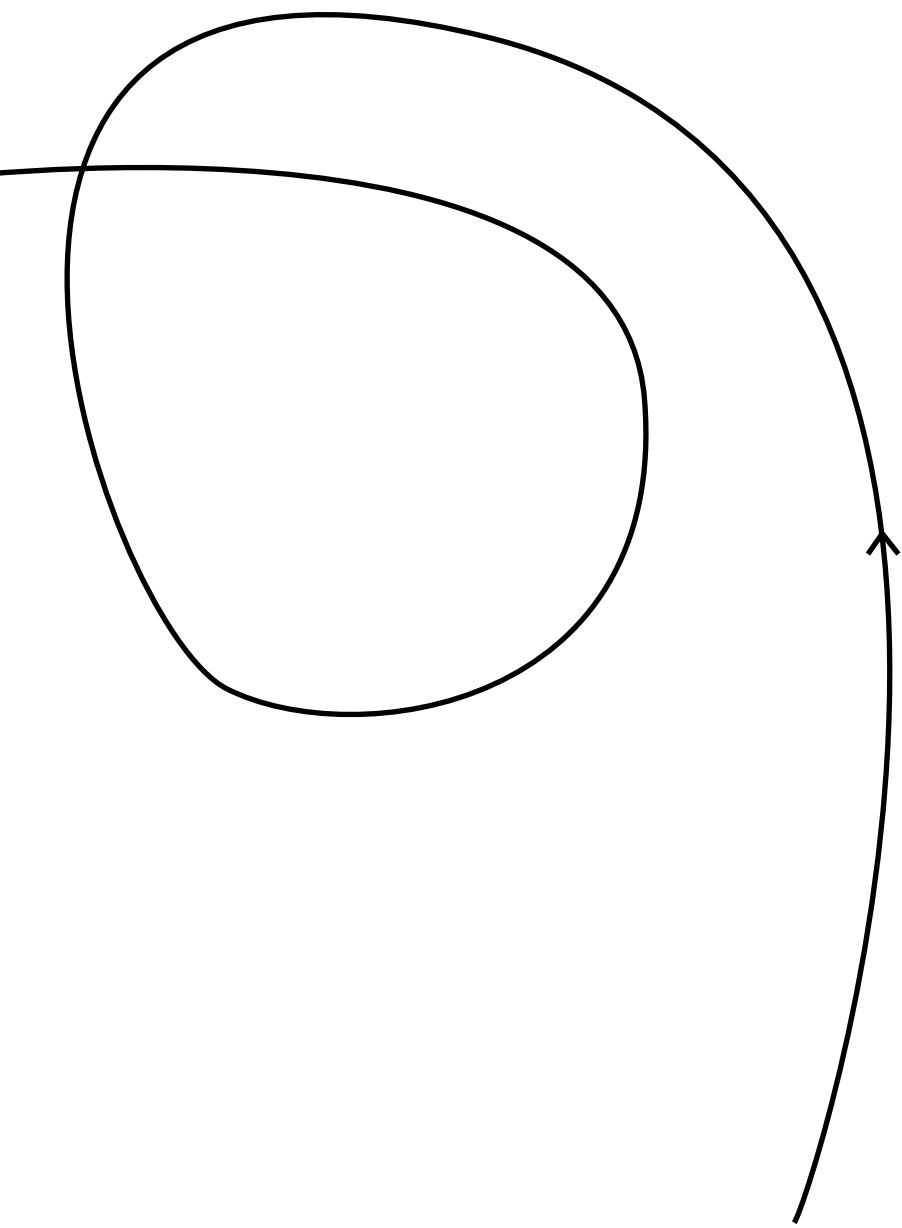
Извините што бих да ме неко ВОЛИ

Јухана Тидел

Са шведској превела
Светлана Лучић

Креативни центар

1

[интро]

Е па ја сам Нора.

Мени је, у ствари, како би се то рекло, скроз океј.
Не сечем руке и не гурам прсте у уста.

Нисам психички болесна, ни екстремно дебела,
и не морам да пипнем кваку пет пута пре него
што изађем.

Моји родитељи нису разведени, немају проблем
са алкохолом и нико кога волим није умро.

Млада сам.

Имам читав живот пред собом.

Требало би, просто и једноставно, да имам го-
милу снова које страшно желим да испуним, али
их немам.

Не свирам ни у каквом бенду, не умет да цртам
и нисам млада нада у, не знам, шаху.

Ја сам, значи, Нора Јунасон.

Нимало посебна, уопште.

2
**[хтела бих у ствари
да будем мало више
таква али нисам]**

ДАН: Понедељак.

МЕСТО: Школски кафе.

ВРЕМЕ: Прерано.

Напољу је највећи смор од времена, а наспрам мене седи моја другарица Јосан. Ради нешто са својим дневником, нешто проклето важно очигледно, јер нема времена чак ни да подигне поглед.

Кажем јој Јосан, имаш говно на челу.

Јосан не одговара.

Уздахнем, осврнем се да видим све оне што штребају до последњег минута, оне што се приватавају по ћошковима, жицкароше и брбљивце који се скроз хистерично мувају између столова, преплашени од тога да ће се нешто кул десити на неком другом месту.

Човечанство ме не импресионира.

Ја не импресионирам саму себе.

Ја сам Нора Јунасон и човек сам. Огорчен човек, млад човек, човек који размишља вероватно више него што је здраво и који никада не циља више од најнижих прагова. Ситним мрављим корацима лутаћу после матуре око света, али вероватно не-

.....
Неко се рађа за одлучне кораке, а неко за мравље.

НОР(Д)ИЈСКА ПОСЛОВИЦА

ћу стићи даље од Алингсоса, јер ћу управо тамо пасти мртва и људи ће рећи аха и отићи даље и нико се неће сетити да дâ читуљу у новинама.

Опростите на мојој горчини.

Али понедељак је.

Отварају се врата кафеа, масна од отисака прстију, она улази и, кад је не бих волела, вероватно бих је мрзела.

Лиса *Lovely* Линд.

Средње висине, нормалне тежине, без грешке.

Згодна али не и глупа, паметна али не и досадна, а једном смо закопале ружно извезену крпу на којој је писало да ћемо заувек бити другарице.

Видим како АВ покушава да дозове Лису махањем, видим и како се она претвара да није то приметила. АВ воли Лису *Lovely* Линд још од, не знам, породилишта, а Лиси је одувек било драго што је то тако.

„Боже, како је овде данас мртво!“

Лиса седа на моју страну стола, код излаза у слушају опасности, пита Јосан шта то пише, недеља није још ни почела.

Јосан не одговара.

Лиса преврће очима према мени, вади свој телефон (модел нови), пише поруку. Сваки пут када се врата кафеа отворе мора да се окрене, изгледа као ротирајуће светло, свиш, свош, свиш, свош, а коса јој је као из неке преисторијске рекламе.

„Јесте ли виделе Жека?“

Лиса увек изговара „Џ“ у Џек као „ж“, Жек, баш као што су нас смарали на првим часовима енглеског. „Here is Jack and here is Jill, there is Ann and

there is Bill!", драли смо се као лудаци у учионици, а ја и Лиса седеле смо у задњем реду, најжешће у гомили, све док су други били поред нас. (Не сећам се баш где је била Јосан, јер иако смо све три другарице, углавном се, значи, радило о мени и Лиси.)

Било како било, Џек није Енглеz.

Баш кад сам хтела да питам Лису да ли хоће нешто да радимо после школе, она угледа неку девојку којој је чувала врата од WC-а на нечијој журки. Лиса почиње да маше, каже да ћемо се видети касније код ормарића, а ја почињем да буљим у свој телефон (модел наслеђен од Лисе). Стигла ми је порука и радујем се као мало дете.

Некохоћенештоодмене!

ЛИСА 07.54

Страшно како уморно и ружно изгледаш данас кучкице! Само се шалим ХАХА. ЦМОКИЋ ЦМОКИЋ!

Подижем поглед, Лиса ми се цери, церим се и ја њој, АВ зури дуго за њом док га она избегава и, иако он сигурно седи и отприлике дрка на Лису и њен топ без бретела у последњем школском годишњаку, ипак се питам какав је осећај.

Кад те неко гледа на тај начин.

Јосан се занима нечим интересантнијим, као што су загађење животне средине, и права, и еколошка одећа, и тако то, и ја бих, у ствари, да будем мало више таква, али нисам.

3

[како имаш лепу риђу косу]

Разлог за пријатељство између мене и Јосан: Јосан ми је првог дана школе дала комплимент за моју риђу косу.

Само бум и купила ме је.

У почетку смо биле само ми. Када би се неко понудио да држи други крај ужета за прескакање, радије бисмо га везивале за бандеру, имале смо, значи, све што нам је требало, ја кућицу за лутке, а она сто хиљада филмова. Али на ускршњем распусту Буразер нас је изазвао да се такмичимо у једењу галета, троје против троје, ко ће појести више, и онда смо просто биле приморане да пронађемо још неког. Легле смо на мој кревет, прешле прстима преко сваког лица школских другара у годишњаку и изабрале ону слатку, која није гледала у фотоапарат и за коју смо знале да има змију у огромном акваријуму без воде.

Иако сам утрпала у себе невероватно много галета, изгубиле смо.

Јосан баш није била у елементу, углавном је висила на WC шољи јер је стварно све време осећала да ће повратити и ја сам мислила да је помало слабић, али нисам ништа рекла.

Лиса је појела исто колико и Буразер.

А на одмору следећег дана подразумевало се да ће Лиса држати други крај ужета за прескакање

и после се само наставило, и осећај је био моћан, помало посебан, показале смо свима онима који су рекли да девојчице не могу да се играју ако их је три!

Сад, то баш уопште и није било једноставно.

Посебно не на физичком, када се све време све радило у пару.

Једном, кад је требало да вежбамо додавање у баскету, Лиса ме је ухватила и онда је Јосан остала с Ким из другог одељења. Ким је толико јако бацила да је Јосан одлетела на шведске лествице, а Лиса и ја смо биле похваљене што смо тако лепо уигране и што се заиста види да смо другарице, тако је рекао наставник физичког. Ја сам била страва поносна, Јосан није разговарала с нама два дана, па смо Лиса и ја написале писмо и рекле јој колико је волимо и онда не могу баш да се сетим шта се десило, али смо, у сваком случају, опет биле другарице.

4

[по оном сталонеу]

Седим поред Силвестера на француском.

Јосан и Лиса уче шпански, а Силвестер ме је на-
пао већ на првом часу, када су сви, изгледа, већ
познавали бар неког из других одељења, а ја сам
хтела да се повучем у илегалу, сасвим сама испод
паноа с француским јелима из шездесетих.

Али просто ми није пошло за руком.

Мој пар из клупе Силвестер увек је носио капу.
Морам заправо да се сложим с нашом старом раз-
редном из основне, унутра ти капа не треба, то не
изгледа нормално.

Наставница Анакарин Андешон, млада, свежа
и отворена за све ново, рекла нам је да напише-
мо писмо некоме, најбоље би било неком из наше
прошлости. Требало би да поставимо себи највећи
могући изазов, да не бирамо само оне најједно-
ставније речи, него посебно да искористимо раз-
личите временске облике и да пазимо на ону, као
што већ знамо, незгодну разлику између импер-
фекта и пасе композеа.

„Знаш на шта сам синоћ мислио кад сам легао
да спавам?“, рекао је Силвестер баш када сам од-
лучила да напишем писмо једној девојци која се

.....
Добар мушкарац не постоји.

НОР(Д)ИЈСКА ПОСЛОВИЦА

зове Ани, а која је нестала када смо имали први спортски дан.

Неколико дана касније учитељица нам је објаснила да се Ани изненада одселила, али да нас је све много поздравила. Сећам се да сам имала осећај да учитељица зна много више од онога што је рекла и заболио ме је стомак, не зато што смо Ани и ја заправо биле другарице, него зато што смо једном трчале испод истог кишобрана на путу до школе и она је увек поклањала тако лепе ствари на свим журкама.

Али ме, значи, Силвестер прекида и пита да ли знам на шта је синоћ мислио када је легао да спава. Преда мном слика штркљастог, бледог, ниског голог Силвестера, с можда три длаке на грудима, који лежи и покушава да заспи у пругастој дечачкој соби, у којој се модели авиона напорно полако њишу на плафону.

„Е па“, наставља Силвестер, „на то да, ако преведеш Нора Јунасон, добијеш Нора Џонс.“

„Извини?“

„Као она певачица. А и ја се зовем Силвестер. По оном Сталонеу. Каква случајност, а?“ Силвестер ми цимне руку и моје речи *Chère Annie* испадају кроз накриво.

„Али откад се имена преводе?“, изнервирано бришем. „Поред тога, наравно да ме нису крстили по Нори Џонс, него по некој рођаци која се звала Нора и којој је допало да удави себе и своју мачку иза неке ветрењаче.“

Силвестер се кикоће мушки.

„У сваком случају сте zgodне“, каже. „И једна и друга Нора.“

Силвестер ме гледа, ја не узвраћам поглед, гледам сам крај књиге, све чудне речи за које не знам кад ћу их употребити (*quenelle* = *рибљи крокеџи* = И?).

Силвестер слеже раменима и почиње да пише неком ко се зове Стина, ма гарант познаје неког ко се тако зове, баш пише крупна слова, сигурно да бих видела име и била импресионирана.

Из неког разлога срце је почело јаче да ми лупа, али не на неки добар начин. Није свако лупање срца заправо добро, некад га можете добити кад вас у шуми усред ноћи вијају три мушкарца с маскама, а некад кад вас неко гледа баш онако како желите да вас гледа, али сад, кад се то ваљда дешава, јасно ми је да, упркос свему, можда нисам мислила да то може бити било ко.

Када коначно одлазимо свако на своју страну, испред учионице француског, док моје писмо вероватно постаје најдосадније писмо свих времена, Силвестер се прави да подиже капу, баш као што су мушкарци то радили у оно време кад су се због жена подизали шешири.

Умирем полако.

Добродошли у фантастични свет Норе Јунасон!

У њему се воле особе које не узвраћају љубав. У њему се обарају руке и побеђује се. У њему верујеш у то да неког познајеш, иако на крају испадне да га не знаш стварно. У њему се пеку пужеви с циметом које нико не жели да једе. У њему се ваташ с неким на огради и мислиш да је то добра идеја. У њему се глава ставља у крило погрешне особе. У њему покушаваш да будеш млад и срећан и правиш се како је све у реду, иако у томе не успеваш баш увек.

ISBN978-86-7781-855-5

9 788677 818555